

Maria Holvoe Gouras: om utomhusmåleri (plein-air) och a la prima

Att måla ute kan jämföras med att fridyka – utan skydd och under tidspress blir man del av naturen. Man tvingas ställa om hjärnan – slutar söka och blir närvarande. Man ser mer, känner mer.

Många har frågat varför jag inte målar på duk, varför små tavlor?

Det tog mig flera år att lära mig att hantera den tekniska biten av utomhusmåleri. Vind, regn, stelfrusna fingrar kräver ett enkelt system.

Mindre paneler är lätta, kan häftas fast och blåser inte bort.

En annan fråga är varför jag inte signerar mina utomhustavlor på framsidan?

Det korta svaret är att jag tycker det stör kompositionen.

Varje tavla avslutas på plats (a la prima).

Beroende på externa faktorer så behöver jag 4-6 timmar för att slutföra en tavla.

Med tiden har jag insett att gå tillbaka för att “avsluta” en tavla alltid tar bort livet i tavlan.

Jag gör hellre 10 nya försök.

I grunden motiveras jag av kärleken till naturen:

“ Det är den personliga relationen till det avbildade, om det är människor eller landskap, som ger dem betydelse....[genom] att skapa en känsla av att vara där, inte genom att avbilda platsen eller personen, utan genom att representera själva den kvaliteten, alltså närvaron. ”

Utdrag från Knausgård Karl Ove: “Om sommaren (Summer)”, 2016 (sid.363)